

РЕШЕНИЕ

№ 1736

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 11.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **12353** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Р. В. Ш., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. М. С., срещу Решение № 2153-21-227/04.12.2023г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-1120/08.11.2023г. подадена от посоченото лице срещу Разпореждане № РНП-2-4-21-01422069 от 18.09.2023г. на длъжностното лице по Пенсионно осигуряване /ПО/ при ТП на НОИ - С. - град.

Жалбоподателката обжалва решението, като моли същото да бъде отменено, поради протироречие с материалния закон, както и поради противоречие с целта на закона. В жалбата се сочи, че Р. Ш. не е получавала разпореждане № 980219/37 от 12.05.2023 г., а твърдението, че същото ѝ е връчено по реда на чл. 10, ал. 8 от НПОС е неправилно, тъй като не били налице предпоставките за прилагането на тази хипотеза. За издаването на посоченото разпореждане жалбоподателката твърди, че е узнала с получаването на обжалваното разпореждане. Удостоверяването от пощенския оператор, че пратката не е била потърсена от получателя, според жалбоподателката не може да се приравни на ненамирането на лицето на адреса /постоянен или настоящ/, каквато хипотеза визира чл. 18а, ал. 8, т. 1 и ал. 9 от АПК. Поради това за незаконосъобразно се твърди, че е предприета процедурата по връчване на акта чрез поставяне на съобщение на определено за това място в ТП на НОИ. В тази връзка се

сочи, че разпореждане № РНП-2-4-21-01422069 от 18.09.2023г. също е незаконосъобразно, тъй като е издадено преди влизане в сила на разпореждането за прекратяване на пенсията. На следващо място се твърди, че неправилно е прието, че датата на прекратяване на получаването на пенсия е датата на успешното полагане на последния държавен изпит. Жалбоподателката се позовава на разпоредбите на чл. 298, ал. 1 от Закона за съдебната власт, който посочва, че е специален и изключва приложението на чл. 82, ал. 1, изр. трето от КСО. Като допълнителен аргумент сочи, че тълкуването на последната разпоредба не може да бъде осъществено без отчитането на принципа за солидарност, уреден от чл. 3, т. 2 от КСО, изискващ децата – сираци, които са учащи, до приключване на срока за обучение и при навършване на 26 – годишна възраст да получават наследствена пенсия. В жалбата се сочи също, че неправилно са интерпретирани и обстоятелствата относно недобросъвестното поведение от страна на жалбоподателката, като същото следва да бъде доказано, а не презюмирано. На последно място се сочи, че оспореното решение не съответства и на целта на закона, която в случая е липсващата издръжка от починал родител да бъде заместена от социално плащане, което да подпомогне финансово нуждаещи се учащи деца, които не са започнали трудова дейност и са лишени от онзи имуществен статус да приключат успешно своето обучение.

В съдебно заседание, жалбоподателката, чрез адв. В. Т., преупълномощен от адв. М. С. поддържат жалбата счита, че доказателствата неправилно са анализирани. Моли да се отмени оспорвания административен акт. Претендира присъждане на разноски по делото само за държавна такса, в случай, че такива са направени.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ – С. - град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София – град, III отделение, 17 – ти състав, след като взе предвид наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Жалбоподателката е получавала наследствена пенсия за инвалидност, поради общо заболяване, която след завършване на средното си образование е прекратена. Въз основа на Заявление с вх. № 2107-21-1980/27.10.2017 г., с разпореждане № [ЕГН]/2 от 31.10.2017 г. на ръководител по „ПО”, наследствената пенсия на Р. Ш. е възстановена на основание чл. 97 от КСО считано от 01.10.2017 г. - началото на учебната година в Нов български университет /НБУ/, където Р. Ш. е записана за студентка в първи курс и е придобила качеството на учаща. Пенсията е изплащана въз основа на документи, издавани от НБУ, представяни в началото на всеки семестър.

На 05.10.2022 г. Р. Ш. представя уверение с изх. № 76644/05.10.2022 г., издадено от НБУ, от което е установено, че по учебен план за курса първа дата за държавен изпит е проведена на 01.10.2022г., на която същата не се е явила. В уверението е посочено, че първа поправителна дата за защита е на 19.02.2023г., въз основа на което наследствената пенсия е изплатена до 31.01.2023 г.

С писмо изх. № 2134-21-109/02.03.2023 г. до Р. В. Ш. и НБУ е изискано уверение, в което да бъде посочена датата, на която се е състояла втората редовна сесия за държавни изпити по учебен план на курса.

В отговор, с писмо вх. № 2134-21-10941/17.03.2023 г. НБУ уведомява НОИ, че Р. В. Ш. се е дипломирала на първа редовна сесия за полагане на трите държавни изпити за випуска, проведени както следва: Наказателноправни науки-17.10.2022 г.,

Гражданскоправни науки-17.11.2022 г. и Публичноправни науки-13.12.2022 г. В тази връзка е постановено разпореждане № 980219/37 от 12.05.2023 г. на длъжностно лице по „ПО“, с което наследствената пенсия за инвалидност поради общо заболяване на Р. В. Ш. е прекратена на основание чл. 96. ал. 1, т. 4 от КСО и чл. 14 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, поради отпадане основанието за получаването ѝ, считано от 14.12.2022 г. и е постановено, че относно надвзетата сума от пенсия длъжностното лице по „ПО“ ще се произнесе допълнително.

Разпореждане № 980219/37 от 12.05.2023 г. е изпратено двукратно на жалбоподателката на посочения от същата адрес: [населено място]. [улица]. ет. 2. ап. 4 на 19.05.2023 г. и на 22.06.2023 г., като е върнато в ТП на НОИ-С. град като непотърсено. Извършена е проверка в регистъра на трудовите договори и е установено, че Р. В. Ш. не работи, поради което не са предприети действия за връчване на акта чрез работодател. Направен е опит за уведомяване на лицето по телефона, но не е открита, за което е съставен протокол на 18.07.2023 г. Органите на НОИ не са установили данни за електронен адрес, на който да бъде уведомена за издаденото разпореждане. С оглед на посоченото, разпореждането е връчено по реда на чл. 10. ал.8 от НПОС, чрез поставяне на съобщение на табло за обявления в ТП на НОИ С.-град. Видно от административната преписка. Съобщение № 1061-21-132/19.07.2023 г. за връчване на Разпореждане № 980219/37/12.05.2023 г. на Р. В. Ш. е снето от таблото в ТП на НОИ-С. град на 27.07.2023 г., като считано от 28.07.2023 г. се счита за връчено е прието, че разпореждането е редовно връчено. От последната дата започва да тече едномесечния срок за обжалване, съгласно чл. 117, ал.2, т. 1 от КСО, който е изтекъл на 28.08.2023 г., поради което е прието, че въпросното разпореждане е влязло в сила на 29.08.2023 г.

При горните изводи, административният орган е приел, че с влязлото в сила разпореждане 980219/37 от 12.05.2023 г. е установено основание по чл. 98, ал. 2, т. 2 от КСО за възникване на задължение към ДОО, а именно - недвижимо получена сума от наследствена пенсия след дипломирането на лицето, поради което е издадено и Разпореждане № РНП-2-4-21-01422069 от 18.09.2023г., установяващо вземане на ДОО, произтичащо от надвзета пенсия определено по размер и период, през който е прието, че неоснователно са били извършвани плащанията на наследствената пенсия. Така издаденото разпореждане е оспорено по реда на чл. 117 от КСО, като с оспореното в настоящото производство решение е отхвърлена жалбата на Р. Ш.. В тази връзка административният орган е приел, че четиримесечният срок определен в чл. 98. ал. 1. т. 1 и е инструктивен, поради което не е допуснато нарушение на административно производствените правила.

На следващо място, за да отхвърли жалбата административният орган е приел за неоснователно възражението, че пенсията е неправилно прекратена от 14.12.2022г. вместо от 01.08.2023г.-датата на напускане на длъжност стажант-юрист, тъй като съгласно чл. 82. ал. 1 от КСО децата имат право на наследствена пенсия до навършване на 18-годишна възраст, а след навършването ѝ, ако учат-за срока на обучението, но не по-късно от навършването на 26-годишна възраст. Децата, които полагат стаж след дипломиране, не се смятат за учащи. В тази връзка е прието, че крайният срок, до който лицата имат качество на учащи по смисъла на чл. 82. ад. 1 от КСО е изрично регламентиран в чл. 34 ал. 3 от НПОС, съгласно който лицата, завършващи последния курс на обучение се счита, че учат до дипломирането си, но не по-късно от края на втората сесия за дипломиране на курса. Прието е, че

законодателят обвързва дипломирането на лицето с датите, определени за защита на дипломна работа или успешно положени държавни изпити. Разпоредбата свързва загубването на статута „учащ“; с настъпването на две самостоятелни събития-дипломирането или края на втората сесия за дипломиране. Съгласно изложените в оспореното решение изводи, с този текст законодателят приема по презумция, че с дипломирането на обучаващото се лице или с изтичането на края на втората сесия за дипломиране, дори и да не е настъпило правно значимия факт дипломиране на учащия се, правото на наследствена пенсия се прекратява.

За неоснователни са приети претенциите на жалбоподателката, че по време на полагане на стаж се води за учаща., с аргумента, че разпоредбата на чл. 82, ал. 1 от КСО не прави изключение за лицата, завършили специалност „Право“, поратащи стаж след дипломирането, като идентично било и съдържанието на чл. 34, ал. 4 от НПОС, съгласно която „липата, които полагат стаж след дипломиране, не се считат за „учащи“. Въз основа на така цитираните разпоредби е прието, че от 14.12.2022г. за жалбоподателката е отпаднало качеството „учащ“ по смисъла на цитираните разпоредби , което е довело до прекратяване на наследствената пенсия, съгласно чл. 96, ал. 1, т. 4 от КСО.

На следващо място е прието, че жалбоподателката е действала недобросъвестно, като умишлено, съзнателно не е представила информация, касаеща правото на получаване на наследствена пенсия, за да бъде постигнат неправомерен резултат и освен това е знаела или е предполагала, че няма право да получи пенсия. Това, според административният орган обосновава недобросъвестността на извършителя, поради което е прието, че правилно пенсионният орган е приложил разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от КСО. В издаденото решение се сочи, че стажант-юриста, съгласно разпоредбите на чл. 295 от Закона за съдебната власт е лице завършило виеше образование, а дипломата е необходимото условие за да може да кандидатства и да бъде положен този стаж, от което е направен извода, че Р. Ш. след 14.12.2022 г. е загубила статута на учащ по смисъла на КСО и НПОС и не следва да получава наследствена пенсия. Прието е, че същата не е спазила регламентираното в чл. 14. ал. 1 от НПОС задължение за уведомление на органите по пенсионно осигуряване за обстоятелството, водещо до прекратяване на пенсията, каквото в случая е дипломирането, за което е знаела, същевременно е разполагала със съответния документ видно от приложеното към жалбата уверение № 79745 от 04.01.2023 г. и е била длъжна да го представи пред пенсионния орган. В тази връзка е прието, че е проявена недобросъвестност и получената сума следва да бъде върната от лицето, което я е получило. В оспореното решение се сочи също така, че недобросъвестно бездействие от страна на Р. а Ш. е довело до ощетяване на фонд „Пенсии“ на ДОО със сумата от 864.44 лв. за периода от 14.12.2022г. до 31.01.2023г., определена й като главница на задължението, а на основание чл. 114, ал. 1 от КСО нанесената щета следва да се възстанови, заедно с лихвата по чл. 113 от КСО . При така изложените аргументи с оспореното в настоящото производство решение на директора на ТП на НОИ С. град е потвърдено издаденото разпореждане за възстановяване на недобросъвестно получени суми общо в размер на 940,43 лв.

По делото са приети като доказателство представената административна преписка от ответника, както допълнително представени доказателства за компетентността на органа издал процесното разпореждане.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна

следното:

Решение № 2153-21-227/04.12.2023г. на директора на ТП на НОИ С. - град е връчено на жалбоподателя на 13.12.2023 г.

Жалбата срещу решението на директора на Териториално поделение на НОИ-С. до съда, е подадена чрез административния орган, на 22.12.2023 г. Сезиращата съда жалба, е подадена от активно процесуално легитимирано лице, което е адресат на издаденото решение от ответната страна, и чиито права и законни интереси са засегнати от същото. Оспорването е осъществено в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, същото е надлежно упражнено, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от директора на ТП на НОИ – С. град, който е материално и териториално компетентния орган да разгледа жалбата срещу Разпореждане № РНП-2-4-21-01422069 от 18.09.2023г. на длъжностното лице по Пенсионно осигуряване на основание 117, ал. 3 от КСО и съгласно приложена по делото Заповед № 1712/17.08.2015г., като потвърденото с посоченото решение разпореждане също е издадено от длъжностно лице определено от ръководителя на ТП на НОИ С. град, със Заповед № 1015-21-247/04.12.2018г. издадена при условията на заместване от П. П., оправомощена със Заповед № 1016-40-772/18.07.2017 на подуправителя на НОИ, да изпълнява правомощията на директора на ТП на НОИ – С. град, при отсъствието му, поради разрешен платен годишен отпуск за периода 30.11.2018г. до 05.12.2018г., съгласно приложена Заповед № 29426/28.11.2018г. на управителя на НОИ. Заповед № 1016-40-772/18.07.2017, с която П. П. е определена да изпълнява правомощията на директор на ТП на НОИ – С. - град в случай на негово отсъствие е издадена от подуправителя на НОИ, изпълняващ функциите на управител основание чл. 37, ал. 3 от КСО в периода от 5.5.2017г., когато с Решение прието от 44-то Народно събрание е освободен Б. П. като управител на НОИ до 19.9.2017г., когато с Решение прието от 44-то Народно събрание е избран И. И. за управител на НОИ. Налице е надлежно упълномощаване и упражняване на установената от закона компетентност по издаване на оспореното решение, както и на потвърденото с него разпореждане. При тези данни съдът намира, че както оспореният административен акт, така и разпореждането потвърдено с този акт са издадени от компетентен орган. Същото и потвърденото с него разпореждане са постановени в предписаната от закона форма, но в нарушение на административно-производствените правила и в несъответствие с материалния закон.

На първо място относно спорът между страните досежно правото на лицето на наследствена пенсия след дипломирането му по времето на стажа за придобиване на юридическа правоспособност съгласно изискването на глава четиринадесета от ЗСВ, следва да се има предвид следното:

Правото на наследствена пенсия, създадено с чл.82, ал.1 от КСО, е в полза на децата до навършване на 18-годишна възраст, а след навършването ѝ, ако учат - за срока на обучението, но не по-късно от навършването на 26-годишна възраст, както и над тази възраст, ако учат и ако са се инвалидизирали до 18-, съответно до 26-годишна възраст. В действащите редакции до 01.01.2017 г., приложимата законова разпоредба не е дефинирала понятието "учащ" за целите на наследствените пенсии. С допълнението, обн. в ДВ, бр. 106 от 2013 г., в сила от 01.01.2014 г., е предвидено, че децата, които се считат за учащи, се определят с наредбата по чл. 106 от КСО. В чл. 34 от Наредбата за

пенсиите и осигурителния стаж (НПОС) е добавена нова ал. 4, съгласно която лицата, които полагат стаж след дипломиране, не се считат за учащи.

От 1.01.2017 г. в чл. 82, ал. 1 от КСО е добавено ново изречение, което гласи: „Децата, които полагат стаж след дипломиране, не се смятат за учащи (ДВ, бр. 98 от 2016 г.)“.

Оспорените административни актове са издадени при действието на цитираната законова разпоредба, чийто текст е недвусмислено ясен, тъй като е изразена изрична законодателна воля за „учащи“ по смисъла на чл.82 от КСО след завършване на средно образование да се считат само децата, които се обучават във висши учебни заведения по реда на Закона за висшето образование (ЗВО). На основание чл. 42, ал. 8 от ЗВО, диплома за завършена степен съгласно чл. 7 се присъжда след успешно изпълнение на всички задължения, предвидени по учебен план, независимо от календарния срок на обучение. Дипломираните се лица със завършено висше образование губят правото на учащи по смисъла на чл. 82, ал. 1 от КСО и стажовете, които по силата на специални нормативни разпоредби полагат след дипломирането, не се включват в срока на обучение.

По силата на чл. 1, ал. 1 от Наредбата за единните държавни изисквания за придобиване на висше образование по специалността "Право" и професионална квалификация "юрист", действаща към 30.11.2016 г. (отм. от 01.01.2018 г.), висше образование по специалността "Право" се придобива на образователната и квалификационна степен "магистър" във факултет във висше училище, което отговаря на изискванията на Закона за висшето образование и на тази наредба. В чл. 11, ал. 1 е регламентирано завършване на обучението по специалността "Право" с полагане на държавни изпити по публичноправни, гражданскоправни и наказателноправни науки. В хипотезата на чл. 82, ал. 1, изр. 3 от КСО, дипломираните юристи със завършено висше образование и със статут на "стажант-юристи" по ЗСВ не могат да се считат за "учащи". През времето, през което е полагал стаж като дипломиран юрист, Р. Ш. е загубил качеството на "учащ" по смисъла на пенсионния закон и поради това няма право на наследствена пенсия.

Съобразно чл. 96, ал. 1, т. 4 от КСО, пенсията се прекратява, когато отпадне основанието за получаването ѝ. В случая е налице посоченото основание, доколкото жалбоподателката е завършила обучението си по специалността "Право" и е положила успешно държавните изпити, като няма право на наследствена пенсия, тъй като не отговаря на условията на чл. 82, ал. 1 от КСО.

В хипотезата на чл. 82, ал. 1, изр. трето от КСО, дипломираните юристи със завършено висше образование и със статут на "стажант-юристи" по ЗСВ не могат да се считат за "учащи". През времето, през което е полагал стаж като дипломиран юрист, Р. Ш. е загубил качеството на "учащ" по смисъла на пенсионния закон и поради това не е имал право на наследствена пенсия. В този смисъл е и Решение № 12773 от 15.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9628/2020 г., VI отд., Решение № 15620 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм.д.№6847/2020 г., VI отд., Решение № 13833 от 09.11.2020 г. на ВАС по адм.д.№3783/2020 г., VI отд.; Решение № 6367/27.05.2021 г. по адм. д. № 1724/2021 г., VI отд.; Решение № 4704 от 17.05.2022 г. на ВАС по адм. д. № 22/2022 г., VI о и др.

Предвид изложеното, наведените в жалбата оплаквания за неправилно приложение на горесцитираните разпоредби са неоснователни. Основателни, обаче се явяват останалите изложени в жалбата аргументи, с оглед следното: В процесия случай, като приложими за издаване на разпореждането за връщане на недобросъвестно получена сума за пенсия за инвалидност поради общо заболяване на периода от 14.12.2022г. до 31.01.2023г. се определят нормите на чл. 98, ал. 2, т. 2 от КСО, съгласно която длъжностните лица по ал. 1 издават разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми за пенсии, както и на чл. 114 от с.з., която предвижда, че недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113.

Анализът на текстовете на горните текстове предполага принципното правило, че на връщане от осигурените лица подлежат само недобросъвестно получените плащания докато добросъвестно получените осигурителни плащания от осигурените лица не подлежат на връщане.

От събраните по делото доказателства не се установява недобросъвестност на жалбоподателя при получаването на сумите. Добросъвестността на осигурения при получаване на сумите се предполага по силата на чл. 114 КСО до доказване на противното. Тежестта на доказване на това обстоятелство пада върху административния орган, който следва по несъмнен начин да установи недобросъвестността на лицето и да се позове на нея като основание за издаване на оспорения административен акт. Недобросъвестността следва не само да бъде твърдяна, но и в акта да бъде отразено по какъв начин жалбоподателят е проявил такава и в какво се изразява тя, като за административния орган съществува отделно и самостоятелно задължение да изложи съображения защо приема, че лицето е било недобросъвестно. Добросъвестността при получаване на осигурителни плащания не е дефинирана легално в разпоредбите на КСО, поради което според общите принципи на правото следва да се приеме, че е налице когато осигуреният е със съзнанието и субективното отношение, че сумите му се дължат и е във връзка с неговото незнание, че няма право на тях. В разпореждането не са отразени отделни съображения на административния орган защо приема, че сумите са получени недобросъвестно от осигуреното лице.

Получената от лицето сума в размер на 864,44 лв. за наследствена пенсия за инвалидност поради общо заболяване за периода от 14.12.2022г. до 31.01.2023г. е определено като недобросъвестно получено едва с решението на решаващия административен орган, постановено в административното производство по обжалване на разпореждането. В тази връзка следва да бъде посочено, че жалбоподателката действително е знаела за дипломирането си и несъмнено е разполагала с приложеното по делото Удостоверение №7945/04.01.2023г., но предвид обстоятелството, че същата е била разпределена за стажат-юрист за срок от 01.02.2023г. до 01.08.2023г., за което също е приложила доказателства, в уверение на твърдението и ясното разбиране от нейна страна, че пенсията и се дължи до полагането на изпит за придобиване на юридическа правоспособност, то не може да се приеме, че

същата е проявила недобросъвестност. В случая същата е била със съзнанието и субективното отношение, че сумите ѝ се дължат и съответно не е знаела, че няма право на наследствена пенсия, поради което неоснователно решаващият орган обосновава недобросъвестност като се позовава на неизпълнение на разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НПОС.

В КСО също липсва легално определение за понятието "недобросъвестност" при получаване на осигурителни плащания, но в съдебната практика е установено тълкуването на това понятие в смисъл на получаване на осигурително плащане от лицето, въпреки знанието от негова страна на факти и обстоятелства, които представляват пречка за получаването на това плащане, както и невярното деклариране на релевантни факти и обстоятелства. Както бе посочено по –горе Р. Ш. не е знаела, че няма право на наследствена пенсия, а напротив (приложила е документи, че такава ѝ се дължи за периода на професионалния ѝ стаж до придобиването на юридическа правоспособност), нито е декларирала неверни факти и обстоятелства. В допълнение следва да бъде посочено също така, че по делото липсват данни изготвеното писмо изх. № 2134-21-109 от 2.3.2023г., с искане да бъде посочена датата, на която се е състояла втората редовна сесия за държавни изпити по учебен план на курса да е връчено на жалбоподателката. Доказателства за редовно връчване на това писмо на жалбоподателката по делото липсват и не са представени.

Добросъвестността се предполага до доказване на противното, а недобросъвестността е необходимо да бъде безспорно установена, като доказателствената тежест се носи от издателя на административния акт. Недобросъвестността на получило плащанията лице като основание за издаване на разпореждане чл. 114, ал. 1 от КСО не е доказана от осигурителния орган в настоящия случай, поради което и издаденото разпореждане за възстановяване на получената сума за пенсия за инвалидност поради общо заболяване в общ размер на 940, 43 лв., както и потвърждаващото го решение на директора на ТП на НОИ се явяват незаконосъобразни.

На следващо място настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение на директора на ТП на НОИ се явява незаконосъобразно и предвид обстоятелството, че разпореждане № 980219/37 от 12.05.2023 г. на длъжностно лице по ПО, с което наследствената пенсия за инвалидност поради общо заболяване на Р. В. Ш. е прекратена на основание чл. 96. ал. 1, т. 4 от КСО също не може да се приеме, че е било редовно връчено. Видно от доказателствата по делото същото е било изпратено на адресата по пощата чрез „Български пощи“ ЕАД. Разпореждането не е било връчено, а известието за доставяне е било върнато със стикер "непотърсен". Така извършеното удостоверяване не може да се приравни на ненамиране на лицето на посочения постоянен адрес по смисъла на чл.10, ал. 8 от НПОС или на чл. 110, ал. 4 от КСО, към който препраща чл. 114, ал. 3 от КСО. Останалите приложения в преписката известия за доставяне удостоверяват, че Р. Ш. се намира на постоянния си адрес и лично е получавала изпращаните ѝ от осигурителния орган документи в т.ч. и оспореното решение. Отсъствието на адресата при посещението на куриера през м. май и юни 2023г. не означава,

че лицето не е намерено на постоянния си адрес по смисъла на чл. 10, ал. 8 от АПК или чл. 110, ал. 4 от КСО. По делото също така липсват данни на коя дата куриерът е потърсил адресата, но не го е намерил. В тази връзка твърденията изложени в оспореното решение, че разпореждането за прекратяване на наследствената пенсия е редовно връчено по реда на чл. 10, ал. 8 от НПСО респективно, че същото е влязло в сила е недоказано, поради което незаконосъобразно е разпредено възстановяване на получените от жалбоподателката суми в размер на 864, 44 лв. за периода от 14.12.2022г. до 31.01.2023г., преди влизането в сила на разпореждането за прекратяване на процесната пенсия.

По горните съображения съдът намира, че оспореното решение № 2153-21-227/04.12.2023г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-1120/08.11.2023г. подадена от посоченото лице срещу Разпореждане № РНП-2-4-21-01422069 от 18.09.2023г. на длъжностното лице по ПО при ТП на НОИ - С. - град е незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено.

При този изход на спора и предвид претенциите на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски по делото само на държавна такса в случай, че е платена, то поради липсата на доказателста за заплащането на такава, съдът не следва да присъжда.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, съдът :

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2153-21-227/04.12.2023г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалба с вх. № 1012-21-1120/08.11.2023г. срещу Разпореждане № РНП-2-4-21-01422069 от 18.09.2023г. на длъжностното лице по ПО при ТП на НОИ - С. – град.

Решението не подлежи на обжалване по арг. от чл. 119, ал. 1 във връзка с чл. 117, ал. 1 т. 2 б „д“ от КСО.

На основание чл. 138 АПК на страните да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: